

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania W. C.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 15 lutego 2024 r. odmawiającej

przeniesienia odwołującego się w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 24 września 2024 r.,

odwołania wnioskodawcy od decyzji Prokuratury Krajowej

z dnia 15 lutego 2024 r., sygn. akt [...],

oddala odwołanie.

Halina Kiriło Krzysztof Rączka Maciej Pacuda

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 lutego 2024 r., nr [...], Prokurator Generalny odmówił przeniesienia odwołującego się W. C. w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 ustawy z 11 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2023 r., poz. 217 ze zm.) w związku z art. 127 § 1 i 1a ustawy z 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2023 r., poz. 1360 ze zm.) wobec treści orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o braku trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora z powodu choroby lub utraty sił.

Powyższą decyzję zaskarżył w imieniu W. C. profesjonalny pełnomocnik, zarzucając jej naruszenie art. 70 § 1 p.u.s.p. w zw. z art. 127 § 1 prawa o prokuraturze, przez odmowę przeniesienia odwołującego się w stan spoczynku mimo istnienia obiektywnych przesłanek, którym Prokurator Generalny nie nadał właściwego znaczenia wskutek dokonania błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie oraz obdarzenia walorem wiarygodności orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 5 grudnia 2023 roku, nr [...], w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, logiki i prawidłowego rozumowania, w sytuacji, gdy z pozostałego materiału dowodowego w postaci obszernej dokumentacji lekarskiej przedłożonej przez odwołującego się wynika jednoznacznie, że jest on trwale niezdolny do pracy na stanowisku prokuratora. Nadto, skarżący zarzucił oparcie rozstrzygnięcia na nieistniejącej normie prawnej art. 71 § 1 p.u.s.p., w odniesieniu do uzasadnienia decyzji w zakresie ochrony interesu publicznego, w sytuacji gdy przepis ten został uchylony w dniu 12 sierpnia 2017 r.

Wobec powyższego odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji wydanej przez Prokuratora Generalnego RP w dniu 15 lutego 2024 r., sygn. akt: [...] w całości i orzeczenie na podstawie art. 70 § 1 p.u.s.p. o przeniesieniu prokuratora W. C. w stan spoczynku z dniem wydania przedmiotowej decyzji, tj. z dniem 15 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniesione w niniejszej sprawie odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że Prokurator Generalny jest uprawniony do samodzielnego ustalania kryteriów, którymi kieruje się podejmując decyzję o przeniesieniu lub odmowie przeniesienia prokuratora w stan spoczynku, a zasadność ich przyjęcia nie podlega merytorycznej ocenie Sądu Najwyższego, który poddaje kontroli jedynie zgodność decyzji z prawem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 26 września 2017 r., III PO 8/17, LEX nr 2390692). Uznanie administracyjne nie oznacza jednak dowolności, bowiem uzasadnienie decyzji w

przedmiotowej sprawie powinno zawierać motywy, którymi kierował się Prokurator Generalny odmawiając przeniesienia prokuratora w stan spoczynku.

W niniejszej sprawie wymóg ten został spełniony, bowiem zaskarżona decyzja zawierała argumentację, opartą na ocenie orzeczenia Komisji Lekarskiej, która przemawiała za odmową przeniesienia odwołującego się w stan spoczynku. Należy zauważyć, że odwołujący się opiera swoje odwołanie głównie na polemice ze stanowiskiem zawartym w tymże orzeczeniu, a uznanym za wiarygodne przez Prokuratora Generalnego.

Nie ulega wątpliwości, że warunkiem przeniesienia prokuratora w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 p.u.s.p. w zw. z art. 127 § 1 prawa o prokuraturze, jest trwała niezdolność do pełnienia obowiązków z powodu choroby lub utraty sił, zaś jednym z głównych (choć nie jedynym) środkiem dowodowym potwierdzającym tę okoliczność jest orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a w razie złożenia sprzeciwu od tego orzeczenia, orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Naturalnie nie wyłącza to możliwości posługiwania się innymi środkami dowodowymi w celu wykazania trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków, jednak dowody te, podobnie jak orzeczenie lekarza orzecznika/Komisji Lekarskiej podlegają swobodnej ocenie Prokuratora Generalnego.

W niniejszej sprawie, zgodnie z wnioskiem Pana W. C., Prokuratura Regionalna w Gdańsku skierowała do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku wniosek o zbadanie zdolności odwołującego się do pełnienia obowiązków prokuratora. Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gdańsku w orzeczeniu z 18 października 2023 r., numer akt [...], wydanym zaocznie po konsultacji lekarza specjalisty w dniu 16 października 2023 r., stwierdził, że W. C. nie jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków prokuratora z powodu choroby lub utraty sił. W wyniku wniesionego sprzeciwu Komisja Lekarska NR [...] Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gdańsku w orzeczeniu z 5 grudnia 2023 r., numer [...] stwierdziła, że W. C. nie jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków prokuratora z powodu choroby lub utraty sił.

Prokurator Regionalny w Gdańsku, jednocześnie z wniesieniem sprzeciwu od wskazanego orzeczenia, zainicjował również przeprowadzenie jego kontroli w

trybie nadzoru Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie, w toku której analizie poddano zgromadzoną w aktach dokumentację medyczną i zawodową, tj. dokumentację z przebiegu leczenia, dokumentację wytworzoną w postępowaniach prowadzonych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych oraz informacje z wywiadu zawodowego przekazane przez Prokuratora Regionalnego w Gdańsku. Przeprowadzone postępowanie wykazało, że brak jest podstaw do kwestionowania wskazanego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 5 grudnia 2023 r. Ocena przedmiotowa i podmiotowa stanu zdrowia odwołującego się dokonana po przeprowadzeniu bezpośredniego badania W. C. przez komisję działającą w składzie trzech lekarzy specjalistów oraz w oparciu o dane zawarte w dokumentacji medycznej z przebiegu leczenia oraz opinię specjalistyczną lekarza konsultanta Zakładu, wskazuje na realną możliwość poprawy czynnościowej i funkcjonalnej organizmu odwołującego się w wyniku dalszego leczenia i rehabilitacji. Wskazano, iż schorzenia współistniejące pozostają w okresie dobrego wyrównania klinicznego i efektywnej kontroli farmakologicznej oraz remisji objawów.

Prokurator Generalny wiarygodność orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Nr [...]z 5 grudnia 2023 r., sygn. akt [...], a także wziął pod uwagę wyniki kontroli przeprowadzonej w trybie nadzoru Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, która wykazała, że brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń zawartych we wskazanym orzeczeniu oraz pozostałe dokumenty sprawy, a argumentację leżącą u podstaw podjęcia wskazanej decyzji wskazał w jej uzasadnieniu.

Bez wątpienia, Prokurator Generalny miał prawo dokonać samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i ostatecznie przyznać walor wiarygodności opinii lekarskiej wyrażonej zarówno w orzeczeniu lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 18 października 2023 r., sygn. akt [...], jak też orzeczeniu Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 5 grudnia 2023 r. Sam fakt, że w ocenie odwołującego się, przedstawiona przez niego dokumentacja lekarska podważa prawidłowość orzeczenia Komisji Lekarskiej stanowi jedynie polemikę z tym orzeczeniem. Prokurator Generalny ma zaś prawo

ocenić zebrany w sprawie materiał dowodowy i uznać, że stanowisko wyrażone w orzeczeniu jest prawidłowe, mimo dokumentacji złożonej przez odwołującego się. Istotne jest jednak, aby ocena ta znalazła wyraz w uzasadnieniu wydanej decyzji, co w niniejszej sprawie miało miejsce.

Za nietrafny uznać należało również zarzut pełnomocnika skarżącego, wskazujący na oparcie przez Prokuratora Generalnego rozstrzygnięcia na nieistniejącej normie prawnej, tj. art. 71 § 1 p.u.s.p., gdyż w decyzji Prokuratora Generalnego z 15 lutego 2024 r., przepis ten nie został przywołany, a ponadto, z jej treści jednoznacznie wynika, że wydając zaskarżoną decyzję Prokurator Generalny badał przesłanki określone w art. 70 § 1 p.u.s.p.

W związku z powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. art. 44 ust. 3 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 1186) w zw. z art. 73 § 2 p.u.s.p. w zw. z art. 127 § 1 prawa o prokuraturze.

[SOP]

[a.ł.]